

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 ผู้วิจัยในฐานะผู้ทำหน้าที่สอนวิชาภาษาไทยได้พบ ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาผิดพลาดมาก อันส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาในสังคม โดยเฉพาะการสื่อสารทางด้านทักษะการเขียนที่สะท้อนให้เห็นถึง ภูมิความรู้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลการเขียนความเรียงของนักศึกษามาศึกษาวิจัยและสรุปผล ได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและความคิดเห็นต่อการเรียน การเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา GE 1043 ภาษาไทยกับการสื่อสาร (Thai and Communication) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 ผู้วิจัยทำการสุ่ม กลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่าง 4 คณะ คือ คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะสาธารณสุขศาสตร์ และสิ่งแวดล้อม จำนวน 1,165 คน จากนั้น ผู้วิจัยทำการสุ่มจากกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่ม อย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างมา 25 % ได้จำนวน 293 คน

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แบบทดสอบการเขียนความเรียง วิชาภาษาไทยกับการสื่อสาร และแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อ การสื่อสาร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเป็นผู้สอนและเก็บรวบรวมข้อมูล จากแบบทดสอบ การเขียนความเรียงและแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ชุด จำนวน 586 ฉบับ เพื่อนำข้อมูลมาดำเนินการวิเคราะห์หาค่าทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่

1.1 การคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับความมุ่งหมายของการวิจัย ทั้งแบบประเมินการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

1.2 การคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของการตรวจแบบทดสอบการเขียน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โมเมนต์ผลคูณของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 การคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean)

2.2 การคำนวณหาค่าความแปรปรวน (Variance) ของคะแนน

ผู้วิจัยใช้สถิติพื้นฐานในการคำนวณหาค่าประสิทธิภาพของเครื่องมือโดย วิเคราะห์ทั้งแบบประเมินการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา องค์ประกอบการเขียน และลักษณะของการเขียน ตามที่ศึกษาวิจัยปรากฏว่า

1. การเขียนความเรียงด้านการเสนอเนื้อหาสาระ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ การเสนอความคิดเดิมซ้ำๆ ไม่แสดงความก้าวหน้าทางความคิด ปัญหารองลงมา คือ การไม่เน้นข้อคิดที่สำคัญในการเสนอเนื้อหา และบางครั้งก็ไม่ปรากฏข้อคิดอย่างเด่นชัด จึงทำให้งานเขียนขาดเหตุผลสนับสนุนความคิดและส่งผลกระทบต่อเรียบเรียงเนื้อหาที่ขาดความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน เป็นเหตุให้การเขียนเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาขาดประสิทธิภาพระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร

2. การเขียนความเรียงด้านการใช้ภาษา ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ การใช้กลุ่มคำและประโยคไม่กระชับรัดกุม มีลักษณะกำกวม ไม่เหมาะกับข้อความ กาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง

ปัญหารองลงมาคือ การอ้างอิงต่างๆ เช่น จำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี หรือบทธรรมะต่างๆ ไม่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง จึงทำให้การเรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง มีลักษณะเป็นภาษาพูดมาก ส่งผลต่อการใช้โวหารในการเขียน ไม่เหมาะสมกับลักษณะของเรื่อง และยังทำให้การใช้ถ้อยคำผิดความหมาย เข้าใจยากด้วย

3. การเขียนความเรียงด้านองค์ประกอบการเขียน ปัญหาที่พบบมากที่สุด คือ การวางสรรพนามบุคค์ ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่งของคำ ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการสื่อความหมายได้ ปัญหารองลงมา คือ การใช้เครื่องหมายต่างๆ ไม่ถูกต้อง ลักษณะที่พบในการเขียนความเรียงมี ทั้งการใช้เครื่องหมายในที่ที่ไม่ควรใช้และการไม่ใช้เครื่องหมายในที่ที่ควรใช้ ส่วนการแบ่งวรรคตอนในการเขียนยังไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง การเขียนแยกคำหรือการเขียนฉีกคำยังไม่ถูกต้องเช่นกัน จึงทำให้การเขียนสะกดการันต์ผิดพลาดได้

4. การเขียนความเรียงด้านลักษณะของการเขียน ปัญหาที่พบบมากที่สุด คือ สักส่วนของย่อหน้าไม่เหมาะสม ปัญหารองลงมาคือ ขาดการเน้นย้ำ ข้อความในที่ที่ควรเน้น และยังขาดความมีสัมพันธภาพระหว่างข้อความด้วย จึงทำให้งานเขียนเพื่อการสื่อสารขาดความสมบูรณ์ของเรื่องไป

การศึกษาความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผู้วิจัยเสนอข้อมูลจากการวิเคราะห์แบบสอบถามแต่ละครั้ง ดังนี้

ตอนที่ 1 ความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

การวิเคราะห์ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักศึกษาส่วนมากมีความเห็นค่อนข้างสูง คือ ระดับ 4 ในเรื่องต่อไปนี้นักศึกษาสนใจและเห็นความสำคัญของวิชาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่นและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ด้านการสอนผู้สอนชี้แจงความมุ่งหมายของการเรียนทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกเขียน โดยเน้น กิจกรรมการเขียน เช่น ฝึกเขียนอธิบาย ฝึกเขียนเล่าเรื่องง่ายๆ ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็น ในเรื่องต่างๆ และฝึกเขียนให้ถูกต้อง ชัดเจน

ตอนที่ 2 ปัญหาการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

การวิเคราะห์แบบสอบถามในแต่ละประเด็นปัญหา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน เนื้อหาวิชา วิธีการสอน การจัดกิจกรรมและอุปกรณ์การสอน ตลอดจนการวัดผล มีนักศึกษาบางคนที่มีปัญหาในประเด็นต่างๆ ตามลำดับ ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน

ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ผู้สอนไม่ทราบปัญหาเกี่ยวกับการเขียนของนักศึกษา ปัญหารองลงมา คือ ผู้สอนไม่ถนัดในการใช้อุปกรณ์ ผู้สอนไม่มีความรู้และไม่เห็นความสำคัญในการสอนทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและปัญหาอันดับสุดท้าย คือ วิธีการสอนของผู้สอนน่าเบื่อหน่าย

2. ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา

ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ เนื้อหามากเกินไปทำให้เรียนไม่ทัน ปัญหารองลงมา คือ เนื้อหายังสับสน ไม่มีหลักเกณฑ์ให้ชัดเจน และเนื้อหาขาดความสามารถของนักศึกษา ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เนื้อหาไกลตัวนักศึกษาเกินไปไม่น่าสนใจ และปัญหาสุดท้าย คือ เนื้อหาน่าเบื่อหน่ายเพราะสอนซ้ำกันแทนทุกครั้ง

3. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการสอน การจัดกิจกรรม และอุปกรณ์การสอน

ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ผู้สอนไม่ได้ฝึกนักศึกษาเป็นรายคน เพราะจำนวนนักศึกษาในชั้นมากเกินไป ในการจัดกิจกรรมทำให้เสียเวลาและเรียนไม่ทันตามหลักสูตร นักศึกษาไม่ให้ความร่วมมือในการสอนและขาดคำปรึกษา วัสดุอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรม ปัญหาสุดท้าย คือ ผู้สอนไม่จัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับบทเรียน

4. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล

ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ผู้สอนวัดผลการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารน้อยครั้ง ปัญหารองลงมา คือ ผู้สอนไม่วัดผลการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทันที ผู้สอนให้นักศึกษาวัดผลการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารกันเองและขาดแคลนเครื่องมือการวัดผล ปัญหาสุดท้าย คือ ผู้สอนขาดความรู้ในการวัดผลการเรียนทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

5. ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน

ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ นักศึกษาใช้ภาษาในการเขียนไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำผิดความหมาย ใช้ตัวสะกดผิด ฯลฯ ปัญหารองลงมา คือ นักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเองทำให้เขียนไม่ได้ดี และมีเวลาฝึกเขียนน้อยเกินไป ไม่สามารถปฏิบัติตามที่ผู้สอนต้องการได้ ปัญหาสุดท้าย คือ นักศึกษาไม่เห็นความจำเป็นและประโยชน์ในการเรียนทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

อภิปรายผล

จากการวิจัยปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการเขียนความเรียง ด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา องค์ประกอบการเขียนและ

ลักษณะของการเขียน โดยส่วนรวมจัดอยู่ในเกณฑ์ดี เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแต่ละด้าน พบว่า มีนักศึกษาบางคนที่มีปัญหาด้านต่างๆ ซึ่งอาจเนื่องมาจากสาเหตุ ดังนี้

1. ด้านการเสนอเนื้อหาสาระ ขาดการเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์ ไม่แปลกใหม่ ไม่นำ ข้อคิดที่สำคัญ ขาดเหตุผลสนับสนุนความคิด เรียบเรียงเนื้อหาไม่ต่อเนื่องสัมพันธ์กันและเขียน เนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

ปัญหาดังกล่าวอาจมีผลมาจาก นักศึกษาขาดความรู้ ขาดประสบการณ์ที่จะเสนอข้อมูล ออกมาในงานเขียนเพื่อการสื่อสาร ประกอบกับขาดทักษะในการคิดอย่างเป็นระบบทำให้ความคิด เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ ไม่แจ่มแจ้งและไม่ต่อเนื่อง ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้อาจสอดคล้องกับรายงานการวิจัย เรื่อง การวัดความสามารถทางการเขียนระดับอุดมศึกษา ของ วิไลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526 : 55-56) ที่พบว่า เรียงความที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ มักมีสาระไม่ครบถ้วน ไม่สอดคล้องกับ หัวข้อเรื่องและไม่ครอบคลุมหัวข้อ พร้อมทั้งตั้งข้อสังเกตว่า ความสามารถในการเขียนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความตั้งใจ ผู้เขียนที่มีความรู้และมีประสบการณ์มากจะสามารถเขียน ข้อความเพื่อสื่อความหมาย หรือเสนอความคิดได้อย่างมีเหตุผล รู้จักวิเคราะห์วิจารณ์สิ่งรอบๆตัว หรือมีประเด็นที่จะเขียนมากขึ้น นอกจากนี้ความตั้งใจในการเขียนยังเป็นผลทำให้รู้จักเขียนอย่าง ระมัดระวังอีกด้วย

2. ด้านการใช้ภาษา มีการใช้กลุ่มคำและประโยค ไม่เหมาะสมกับภาษาเขียน การอ้างอิง ต่างๆ ไม่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง หรือไม่มีการอ้างอิงใดๆ เลย การเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง มักใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน มีการใช้คำไม่ตรงความหมายและใช้คำกำกวม

ปัญหาดังกล่าวอาจมีผลมาจาก นักศึกษาขาดความรู้ เรื่องกฎระเบียบ วิธีการใช้ภาษา ที่ถูกต้อง ขาดการสังเกต พิสูจน์วิเคราะห์หาคำ และขาดประสบการณ์ในการอ่าน การเขียน จึงไม่สามารถใช้สำนวนโวหารต่างๆ ให้เข้ากับเรื่องได้ ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับรายงานการ วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ของ คุณชวลีย์ ไวยพะวงษ์ (2537 : 81-82) ที่พบว่า งานเขียน ของนักศึกษามีการเลือกคำชนิดต่างๆ มาจัดเรียงในประโยคไม่ถูกต้อง และการเรียงลำดับคำใน ประโยคสลับตำแหน่งกัน ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไปจากที่ต้องการจะสื่อความ จึงทำให้ผู้อ่านเข้าใจยาก ส่วนการที่นักศึกษาใช้คำไม่ตรงความหมายและใช้คำกำกวม อาจมี สาเหตุจากนักศึกษาใช้แนวเทียบคิด ขาดการสังเกตความแตกต่าง ความหมายของคำแต่ละคำ โดยนำคำที่เขียนหรือออกเสียงคล้ายกันมาใช้แทนกัน หรือนำคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันแต่ใช้ ในบริบทต่างกัน มาใช้แทนกันและการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การใช้คำย่อหรืออักษรย่อ การใช้คำทับศัพท์นั้น คงเป็นเพราะความเคยชิน จากในชีวิตประจำวันซึ่งมักจะเห็นรูปแบบการใช้ ภาษาที่ปะปนกันของสื่อชนิดต่างๆ เช่น ภาษาหนังสือพิมพ์ ภาษาโฆษณา ภาษาของกลุ่ม วัยรุ่นที่กำลังเป็นที่นิยม ซึ่งภาษาเหล่านี้มีระดับของภาษาไม่เหมือนกัน ใช้ในสถานการณ์ และ

โอกาสต่างกัน จึงทำให้นักศึกษาสับสนระหว่างความถูกต้องของภาษากับความนิยมของสังคม ในการนำภาษามาใช้

3. **ด้านองค์ประกอบการเขียน** การวางสระ วรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง และการใช้เครื่องหมายต่างๆ ไม่ถูกต้อง การแบ่งวรรคตอนไม่เหมาะสม การเขียนแยกคำ หรือฉีกคำ ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไป และการเขียนสะกดการันต์ผิด ทำให้ผู้อ่านตีความหมายผิดไปด้วย

ปัญหาดังกล่าวอาจมีผลมาจาก นักศึกษาขาดการฝึกฝนการเขียนเพื่อการสื่อสาร จึงทำให้ขาดความระมัดระวัง ขาดความรอบคอบในการเขียน และคำในภาษาไทยมีลักษณะประสมคำหลายรูปแบบ ทำให้จดจำยาก จึงไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำนั้นๆ อาจเขียนตามคำที่ออกเสียงหรือเขียนตามประสบการณ์ที่ได้พบเห็นหรือเคยเขียนมา ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับรายงานการวิจัยเรื่อง การสำรวจความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ การศึกษาหาสาเหตุแห่งการเขียนผิดและแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องการเขียนสะกดการันต์ผิดของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ของ สุพันธ์ โสรจจ์ (2528 : 51-57) ที่พบว่า สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาเขียนสะกดการันต์ผิด เนื่องจากมีประสบการณ์การใช้คำที่ผิดมาจากสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ ป้ายประกาศ โฆษณา อิทธิพลของภาษาท้องถิ่น การไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำหรือเป็นเพราะนักศึกษาขาดความสนใจ ขาดการสังเกต ตลอดจนขาดการฝึกฝน จึงเป็นผลที่ทำให้ใช้ภาษาเขียนผิด ดังนั้น นักศึกษาคควรระมัดระวัง การใช้ตัวสะกดการันต์ สระ วรรณยุกต์ ในการเขียนให้ถูกต้อง เพราะนอกจากจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการสื่อความหมายแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงระดับความรู้ของผู้เขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเรียนสูงขึ้นไป ควรสนใจการใช้ภาษาเขียนให้ถูกต้องยิ่งขึ้นด้วย

4. **ด้านลักษณะของการเขียน** ที่พบคือ การย่อหน้าที่ไม่ได้สัดส่วนและไม่เหมาะสม ข้อความขาดการเน้นย้ำในที่ที่ควรเน้นและขาดความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน ทำให้งานเขียนขาดความสมบูรณ์และขาดความมีเอกภาพของเรื่องด้วย

ปัญหาดังกล่าวอาจมีผลมาจาก นักศึกษาขาดประสบการณ์ในการฝึกเขียนย่อหน้า คำนำสรุป เนื่องจากการฝึกเขียนมาก ๆ จะทำให้เข้าใจลักษณะของการเขียนได้ เช่น การเขียนคำนำเป็นสิ่งสำคัญในการเร้าความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามเรื่องต่อไป และบทสรุปก็เป็นการเน้นจุดมุ่งหมายของเรื่องหรือความประสงค์ของผู้เขียนให้ชัดเจนด้วย

ปัญหาต่างๆ ที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า ปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารประเภทความเรียงในการประเมินแต่ละด้านนั้น นักศึกษาต้องได้รับการสอนอย่างถูกวิธี จึงจะช่วยแก้ปัญหาได้ตรงตามข้อบกพร่องนั้นๆ แต่เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างสลับซับซ้อนทำให้นักศึกษาเกิดความสับสน หือแท้ และไม่สนใจเรียน ผู้สอนจึงควรใช้กลวิธีการจูงใจและ

การเสริมกำลังใจให้กับนักศึกษา เพื่อเป็นการปลุกเร้าและกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ อยากที่จะเขียนต่อไป

จากการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสนใจ และเห็นความสำคัญของวิชาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากวิชานี้มีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่นและยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ ด้านการเรียนการสอน ผู้สอนชี้แจงความมุ่งหมายของหลักสูตรและจำนวน เวลาเรียนในแต่ละครั้งของการเรียนทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารอย่างเหมาะสมกับ สถานการณ์ โดยผู้สอนจะบรรยายและแนะแนวทางให้นักศึกษาไปค้นคว้าด้วยตนเอง จากนั้น ก็มาฝึกกิจกรรมการเขียนในด้าน ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ฝึกเขียนอธิบาย ฝึกเขียนเล่าเรื่องง่ายๆ ฝึกการเขียนตอบคำถาม และฝึกเขียนให้ถูกต้อง ชัดเจน ด้วย

จากการสำรวจปัญหาการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับ ผู้สอนอันดับแรก คือ ผู้สอนไม่ทราบปัญหาเกี่ยวกับการเขียนของนักศึกษา และผู้สอนไม่ถนัด ในการใช้อุปกรณ์การสอน ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา คือ เนื้อหาหนักเกินไปทำให้เรียนไม่ทัน และเนื้อหาข้งสับสน ไม่มีหลักเกณฑ์ให้ชัดเจน ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการสอน การจัดกิจกรรมและ อุปกรณ์การสอน คือ ผู้สอนไม่ได้ฝึกนักศึกษาเป็นรายบุคคล เนื่องจากจำนวนนักศึกษาในชั้นมาก เกินไปและสภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมในการจัดกิจกรรม ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล คือ ผู้สอน วัดผลการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารน้อยครั้ง และไม่วัดผลการเขียนทันที ส่วนปัญหาเกี่ยวกับ ผู้เรียน คือ นักศึกษาบางคนใช้ภาษาในการเขียนไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำผิดความหมาย ใช้ตัวสะกดผิด ฯลฯ และขาดความเชื่อมั่นในตนเองทำให้เขียนได้ไม่ดี

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า การเขียนเพื่อการสื่อสารมีบทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิต ของคนเรามากขึ้น โดยเฉพาะในสังคมที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วอย่างปัจจุบันนี้ การใช้ภาษาเพื่อการ สื่อสารที่ดีนั้น จะต้องประกอบด้วย การเลือกสรรถ้อยคำให้ถูกต้อง ตรงความหมาย ตามระดับ ของภาษา การสะกดคำรันทให้ถูกต้องตามหลักภาษา การจัดระบบความคิดก่อนลงมือเขียน การเลือกประเด็นที่จะเขียน การเรียบเรียงถ้อยคำ สำนวนให้สละสลวย กระชับรัดกุม รวมทั้ง ประสิทธิภาพและความรู้ของผู้เขียน จึงจะทำให้การเขียนเพื่อการสื่อสารเกิดประสิทธิภาพได้

ข้อเสนอแนะ

1. สมควรเน้นการศึกษาภาษาไทยในด้านการเขียนเพิ่มมากขึ้น
2. ผู้สอนและผู้บริหารการศึกษา ควรส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีการฝึกทักษะการเขียน มากกว่านี้

3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนของผู้เรียน จากงานเขียนประเภทต่างๆ เช่น การเขียนรายงาน การเขียนภาคินิพนธ์ การเขียนรายงานวิจัยหรือปริญญาานิพนธ์
4. ผลการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ควรนำมาปรับปรุงเกี่ยวกับหลักสูตร เนื้อหา วิธีการสอน การวัดผล การจัดกิจกรรมและอุปกรณ์การสอน รวมทั้งผู้เรียนและผู้สอนให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

